

מ"ת (חיפה) 71473-11-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

מ"ת (חיפה) 71473-11-24 - מדינת ישראל נ' פלוני שלום חיפה

מ"ת (חיפה) 71473-11-24

מדינת ישראל

נ ג ד

פלוני (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

[08.12.2024]

כבוד השופט בוריס שרמן

החלטה

זהוי בקשה למכרז עד תום ההליכים המשפטיים.

1. לפי עובדות כתוב האישום, המשיב נשוי למטלוננת מזה כארבע שנים וחצי ולשנים יולדה משותפת בת שנתיים וחצי. השניים מתגוררים בנפרד. המטלוננת והבת גרות בבית הוריה של המטלוננת ב..., בעוד המשיב גור מחוץ ל....

בהתאם לצו ההגנה שהוזע נגד המשיב ביום 24/10/27 נאסר עליו בין היתר להגעה לדירת מגורי המטלוננת או להימצא במרחב של 200 מ' מהדירה, לנוכחesimalות פיזית או מילולית כלפי המטלוננת ובני משפחתה ולהטריד את המטלוננת ובני משפחתה בכל דרך ובכל מקום, לרבות הטרדה טלפוןונית.

נטען, כי בין הימים 23/11/24-12/11/24 התקשר המשיב לטלפון נייד של מטלוננת 91 פעמים ממספר חסוי ב涅ג'ד לצזו ההגנה. ביום 23/11/24 בצהרים המשיב התקשר ממספר חסוי לטלפון הנייד של המטלוננת בדרישה לראות את הבית והודיע כי בכוונתו להגעה לראות אותה. המטלוננת מסרה למשיב כי עליו לטפל באישור על מנת לראות את הבית. בהמשך אותו היום המשיב הגיע למקום מגורי המטלוננת. כשהmateלוננת והבת יצאו מהבית ביחד עם אמה ואחותה של המטלוננת, הבחינו במשיב עומד מולן. המשיב אמר למטלוננת כי יוריד אותה ואת אחותה, כי יקח ממנה את הבית בכח וירושוף את הרחוב שלהם.

עוד נטען, כי ביום 26/11/24 בתקנת משטרת חיפה איים המשיב על המטלוננת באומרו לשוטרת כי ישחט את המטלוננת על מה שהיא עשויה לו, וראה לה מה זה כי ככה היא לוקחת את הילדה שלו ממנה.

למשיב יוחסו עבירות של הפרת צו בימי"ש שנoud להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), שתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק והטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

2. בבקשת מעוצר המשפט עד תום ההליכים נטען כי בידי המבוקשת ראיות לכואורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום. עוד נטען כי מהריאות עולה מסוכנותו של המשפט למתלוונת: המשפט מתעלם מהחלטות שיפוטיות ונוגה באליומות כלפי המתלוונת כאילו הייתה רכושו. לשיטת המבוקשת, "הכתובות על הקיר" ולא ניתן ליתן אמון במשפט. לחובת המשפט הרשות קודמות, לרבות בעבירות הפרת הוראה חוקית, איומים ואלימות במשפחה, והוא ריצה תקופות מאסר בעבירה. בנסיבות אלה קמה עילת מעוצר שעוניינה מסוכנות המשפט למתלוונת, אף מתקיימת חזקה מסוכנות סטטוטורית נוכח העובדה המתלוונת זוגתו של המשפט. בנוסף מעוצר נוספת שעוניינה חשש לשיבוש הליך משפט בדרך של השפעה על עדים. המבוקשת מפנה לפסיקה התומכת בטענותיה.

3. בטיעוני הכתובים ובדין חילק ב"כ המשפט על קיומו של ראיות לכואורה ועל קיומה של עילה למעוצר עד תום הליכים. בפרט, נטען כי בשיחה למוקד 100 המתלוונת לא הזכירה איום "להודיע אותה ואת אחיה" ולshoreף את הרחוב. כל שטענה, שהמשפט אמר לה שייקח את הילדה בכח, מה שלא מהו איום לשיטת ב"כ המשפט, יותר דברי האיים נולדו בהמשך, במטרה לגרום למעוצרו של המשפט. עוד נטען כי לפני שהגיע לחיפה, התקשר המשפט למשטרה מספר פעמים במטרה לקבל סיוע בהסדרת פגישה עם הבית, והדבר מלמד על היעדר כוונה לפגוע במתלוונת או להפר צו שיפוטי. נטען, כי גירוש המתלוונת אינה ראייה לאמון בין היתר בשל כך שהמתלוונת נגה בעבר באליומות כלפי אמו של המשפט. באשר לאיומים בתקנת משטרתא, נטען כי המשפט הכחיש אמירת הדברים. לשיטת ב"כ המשפט, המשפט נגה בתום לב בקשר שיצר קשר עם המשטרה וביקש סיוע ורק לאחר שسورב הגיע לקרבת המקום על מנת לפגוש את הבית. עוד נטען כי לא הוכח שהמשפט התקרוב לדירת המתלוונת למרחק של פחות מ-200 מ'.

4. ב"כ המבוקשת טענה בדיון, כי ריבוי ההתקשרות של המשפט למתלוונת הינו הטרדה לשמה, והדבר לא רק מהו איום הפרה של צו שיפוטי, אלא גם עבירה פלילית בפני עצמה. לעניין מסוכנותו של המשפט, הפנתה לחקירותיו שם אישר כי קיבל את הצעו. באשר להתקשרות עם המשטרה ביום הגעת המשפט לחיפה, נטען כי המשטרה הבירה למשפט במפורש שאון לו אישור להיכנס לחיפה והתקשרות למשטרה אינה מהו איור, ולמרות זאת המשפטבחר להגוע לחיפה ואף הגיע לביתה של המתלוונת בניגוד לאיסור מפורש בצו ההגנה. ב"כ המבוקשת מפנה לאיומים המפורטים והברורים העולים מהודעות המתלוונת ומזכר השוטרת. לטענתה, לנוכח התנהלות המשפט לא ניתן לחת בזאת בסיסי המאפשר שחרור לחופה.

דין והכרעה

5. לאחר שענייתי בתיק החקירה וشكلתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי קיימות ראיות לכואורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום ואף מתקיימות עילות למעוצר המשפט עד תום ההליכים נגדו. להלן אنمך את מסקنتי.

6. כידוע, "במסגרת בחינת מכלול הראיות בתיק, מורה ההלכה הפסוכה כי, ככלל, יש לבחון את קיומן של ראיותanca, בשלב זה של ההליך, על פי מבחן "אם נאמין". על פי מבחן זהה, בעת בחינת קיומן של ראיותanca לכואורה, על בית המשפט לשאול עצמו אם בהינתן שיאמין לראיות התביעה כפי שהן מובאות בפנוי, היה בהן כדי להביא למסקנה שהנאשם ביצע את המיחס ל... לכלל האמור יש חריג המתיחס לנטיות בהן בית המשפט מוצא בראיות, כבר בשלב הבדיקה לכואורה, סתיות ופרוכות מהותיות וגולויות לעין המצביעות על קרסום ממשי בקיומן של ראיותanca (כב' השופט). כשר בבש"פ 4496/24 פלוני נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 21/7/24, פסקה 27). לאחר עיון בכלל הראיות שבתיק החקירה, סבורני כי מקרה זה אינו חריג, וב"כ המשיב לא הצבע על סתיות ופרוכות, לא כל שן "מהותיות וגולויות לעין". בנסיבות אלה יש ליתן לראיות המבוקשת מלאה המשקל הלאורו.

7. בסיס ראיות המבוקשת אכן מונחת גרסתה של המתלוננת. אלא שלא מדובר בראיה יחידה. גרסתה של המתלוננת עקבית, ולא מצאתה בה פרוכות או סתיות משמעותיות. החל מהודעתה הראשונה שנמסרה במקום האירוע לסירם, המתלוננת מתארת באופן מדויק את האיים (הברורים למדי, בניגוד לטענת הסניגור) שהשתמש המשיב במהלך האירוע. הודעת המתלוננת נתמכת בעדות אמה שמתארת אירוע דומה מאד ואף חוזרת על תוכן האיים. לא העולמתי מכך שאחותה של המתלוננת לא שמעה את דברי האים, אך האחות מסבירה זאת בכך שלא הקשיבה, וזמן קצר לאחר שהמשיב החל לקלל את המתלוננת ואת משפטה, נכנסה הביתה.

באשר לכך שהמתלוננת לא מסרה את דברי האים בצורה מדויקת בשיחתה למוקד 100 ובשל כך גרסתה לא ראייה לא מצאתה ממש בטענה זו. המתלוננת לא התקשה לספר לפרטיו פרטים על האירוע ומסרה את האים המשמעותי ביותר מבחינתה - האים לקחת את בתה בכח. היא לא נשאה מהו התוכן המדויק של האים, ולא מצאתה סתרה כלשהי בין דבריה למוקדנית לבין הودעותיה המאוחרות (ראה תמליל ל').

האים הנוסף שהמשיב - בבחינת המשפטה - תועד בזיכר ע"י שוטרת שנכחה במקום (מצרך מד). הגם שהמשיב הכחיש את אמרית הדברים, לא מצאת סיבה כלשהי לפפק בדברים שהשוטרת שמעה בשלב זה של ההליך הפלילי.

8. באשר לעבירות נוספות המיוחסות למשיב - הפרת צו ההגנה והטרדה באמצעות מתќן בזק - מעיון בראשית שיחות יוצאות מהטלפון הנייד של המשיב לטלפון הניד של המתלוננת (מצרך לוגיפט שצורך אליו) עולה תמונה ברורה של הטרדה מיימת. כך, ביום 15/11/24 בלבד המשיב התקשר למצלוננת 36(!) פעמים, לרבות חיוג בשעה 02:29 בלילה, 11 חיוגים בין השעות 06:09-09:08 ו-16 חיוגים בין השעות 17:18-18:46. חלק מהשיחות נענו, כאשר לטענת המתלוננת המשיב שתק, לא הזדהה וכלל לא דבר. המשיב הכחיש בחריקתו הראשונה את ההתקשרות ובמהמשך טען כי התקשר כי רצה להיות בקשר עם הבת. לא הוטח בו כי שתק בשיחות שנענו. עיר כי העובدة שהמתלוננת חסמה את הטלפון של המשיב לא מקנה לו זכות להתקשר אליה באופן חסוי שירות פעמים, בשעות היום והלילה. רצונו להடען בשולם הבת מובן, אך הדרך שהוא בחר בה - אסורה הן על פי החוק והן מכוח צו ההגנה.

גם לגבי הגעת המשיב למקום מגורי המתלוונת, מהודעותיה של המתלוונת, אמה ואחותה עולה בברור כי המשיב הגיע למרחיק הקטן משמעותית מ-200 מ' מבית המתלוונת. גם שלא בוצעה מדידה מדיקת, עליה מהראיות שהמשיב הגיע למרחיק קצר מאד מהבית (ראה דוח פעולה לב ותמונה לא שמלמות על מרחק של עשרות מטרים בלבדים; ראה גם סרטון מצלמת אבטחה בו ניתן להבחין במשיב ובמתלוונת יחד - קובץ 18, דוח צפיה מו). להשלמת התמונה אציו כי דזוקא המשיב איינו עקי בגרסאותו. לדוגמה, הוא מכחיש התקשרותו למתלוונת ואחר כך מאשר אותן, מכחיש שידע על צו ההגנה ואחר כך טוען כי הצו הוקרא לו פעמיים ע"י השוטרים, טוען שמעוניין בהמשך הזוגות עם המתלוונת ובהמשך אומר כי רוצה להיפרד, ועוד.

9. כפי שהעיר כב' השופט ע. גרשוקוף בעמ"ז 27825-08-24 פלונים נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 27/8/24), "שאלת אמינות המתלוון, והאפשרות כי הוא פיברך את כל האירוע על מנת לפגוע בבנו העורר 1, היא פסקה 6), שאלת אמינות המתלוון, והאפשרות כי הוא פיברך את כל האירוע על מנת לפגוע בבנו העורר 1, היא נושא אשר במובהק יש לבחון בתיק העיקרי, ולא במסגרת הדיון בריאותו לכואורה. כך, בהעדר ראיות ברורות לכך שמדובר בבדיה, ובהעדר סתיות גלוויות בחומרה החקירה שביכולתן להציג את גורסתה של המדינה כמושלת יסוד".

הדברים נכונים גם בעניינו.

10. בסיכום נקודה זו: אני קובע כי קיימות ראיות לכואורה בעוצמה תקינה להוכחת כל המיחס למשיב בכתב האישום. באשר לעילת המutzer טען הסניגור כי זו לא מתקימת, אך לא הרחיב בכך. לאחר שעניינו בתיק החקירה, סבורני כי קיימת עילת מעצר המלמדת על מסוכנות המשיב לשולם וביתוחן המתלוונת ובני משפחתה, וועצתת המסוכנות בלתי מבוטלת. בנוסף, קיימת עילת מעצר נוספת, נפרדת ועצמתית, שעניינה חשש להפרת תנאי שחרורו.

למשיב לא מיוחסת אלימות פיזית כלפי המתלוונת. עם זאת, "בעבירות של אלימות במשפחה, ובמיוחד בעבירות של בן זוג כלפי בת זוגו, עוצמת האלימות הפיזית אינה המدد הבלעדי, אף לא המدد העיקרי, לבחינת מסוכנותו של הנאשם. על בית המשפט לבחון את "הצבע והגoon" של המסוכנות על רקע מכלול התנагותו של הנאשם כלפי בת הזוג" (בש"פ 655 חן דיזוב נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 10/1/31).

מעיון בחומר הראיות עולה כי לאירועים קדימה תלונת המתלוונת בגין אירוע אלימות ואוימים מצד המשיב (חומרה חקירה בקשר לאיור זה צורף לתיק החקירה) בעקבותיו המתלוונת עברה להתגורר בבית אמה, הוגשה תלונה למשטרה, המשיב נעצר ובמהדר שוחרר, והמתלוונת הוציאה את צו ההגנה. המתלוונת מתארת פחד רב מפני המשיב. על אוטנטיות דבריה בעניין זה ניתן ללמוד בין היתר מעדות אמה ומכתב ממנה הרואה בעיריית חיפה (מסמך כג') ממנו עולה כי המתלוונת פנתה למנהל עד לפני האירוע נשוא האישום ותיארה חשש מפני המשיב ובפרט חשש כי המשיב ובני משפחתו יחטפו את הבית.

סבירני, כי מהתנהגות המשיב עליה יחש אובסיבי ושתלטני כלפי המתלוונת והבנת. ניתן להתרשם מהודעותיו, כי המשיב מחזיק בעמדות פטריארכליות ושולל את זכותה של המתלוונת לבחירה חופשית. הוא אף שולל את סמכותה של המדינה - משטרת ובתי משפט - לה处理器 במערכת היחסים בין לבין המתלוונת. התנהגות המשיב, הן במהלך האירוע והן בהמשך, מצביעה על אימפלסיביות רבה. על כך ניתן ללמוד, בין היתר, מהתנהגותו במהלך מעטו (למשל, אומר לשוטרים שצו החרקה לא מעוניינים אותם, שיעשה פה אסון, צועק, בוכה ועוד - ראה מסמך יא); מאמרות חוזרות ונשנות בחקירותיו (כגון: "אף שופט לא יפריד בין לבין המשפה שלו, זה חלק ממוני אשתי והילדת אסינט", עמ' 6 ש' 38 להודעה מיום 26/11/2022, וראה אימרות דומות נספות בהודעותיו); ואפיו מהתנהגותו במהלך הארכת מעטו בבית המשפט ביום 24/11/2024 (ראה פרוטוקול דין המסומן מא).

אין בעובדה שלפני הגעתו לחיפה המשיב התקשר לתחנת משטרת כפר קאסם ובהמשך לתחנת חיפה ולמועד 100 כדי להפחית מעוצמת עילית המעצר. נהפרק הוא, בשיחה עם תחנת כפר קאסם נאמר למשיב מפורשות כי אין לו אישור להגיע לחיפה לפגוש את בתו, והוא התבקש להגיע לתחנה ביום א' הקרוב (מסמך יב), אך הדבר לא מנע מהמעיש לחזור לחיפה, לפתח בית המתלוונת, תוך הפרת צו ההגנה, ואף לאיים אליה ועל בני משפחתה. בהקשר זה חשוב לציין שמהקלטה חיליקת של התקשרות המשיב למתלוונת ביום האירוע עולה כי המתלוונת לא סיירבה לכך שהמשיב יראה את הילדה, אלא אמרה לו "היום" הוא לא יוכל לבוא (מצרך יג). כאמור, במקום להתייצב לתחנת משטרת ביום א', כפי שהוצע לו, בחר המשיב להפר בריגל גסה את צו ההגנה.

אכן, זכותו של המשיב לראות את בתו, אך על מנת למשש זכות זו - עליה המתלוונת כלל לא חילקה - היה על המשיב לפעול בדרכים חוקיות בלבד. התקשרות לתחנת משטרת או למועד 100 אינה מהווה תחליף לנקייטה בהליך חוקי או הכספי לביצוע עבירות פליליות אגב התעלמות מצוים שייפוטים ברורים.

על האמור יש להוסיף כי לחובת המשיב עבר פלילי לבננטי. בשנת 2018 הוא הורשע בעבירות דומות (אלימות כלפי בת זוג קודמת ואיומים) ונדון למאסר בפועל. בנוסף, בשנת 2013 הוא הורשע, בין היתר, בהפרת הוראה חוקית.

נתונים אלה מעיצימים את מסוכנותו של המשיב ומתקשים על מתן אמון בו.

11. מהאמור לעיל ברור כי לא ניתן להורות על שחרור המשיב בתנאים של צו החרקה בלבד, כפי שהציג הסניגור. עם זאת, למטרות חומרת המעשים המיוחסים למשיב ועוצמת הסיכון הנשקף ממנו, הייתה מוקן לשקל הפנית המשיב לקבالت תסקير שירות המבחן שיבחן אפשרות להסתפק בחולופה מרוחקת והדוקה, אלא ששם חולופה לא הוצאה. במצב דברים זה לא מצאתי להוורות על הגשת תסקיר שירות המבחן, אך אני מבהיר כי המשיב יהיה רשאי להציג חולופה הולמת למעצר בכל עת, מבליל הצביע על שינוי נסיבות או על חלוף זמן ניכר.

לאור כל האמור אין מנוס מלאה יותר על מעטו של המשיב עד תום ההליכים, וכן אני מורה.
ניתנה היום, ז' כסלו תשפ"ה, 08 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.